

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**5.Bf.311/2011/18.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év május hó 2. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

**Ítéletet:**

A rablás büntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 10.B.277/2010/37. számú ítéletét a II. r. és a III. r. vádlott vonatkozásában az alábbiak szerint változtatja meg:

A II. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A III. r. vádlottra kiszabott fegyházbüntetés tartamát 4 (négy) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) évre enyhíti.

Egyebekben e vádlottak és az I. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az I. r. és a III. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig, a II. r. vádlott által a 2011. július 26. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

Az I. r. vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 36460,- (harminchatezer-négyszázhatvan) forint bűnügyi költség megfizetésére. A III. r. vádlott tekintetében felmerült 12000,- (tizenkettőezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s:**

A Fejér Megyei Bíróság a 2011. május 27. napján kelt 10.B.277/2010/37. számú ítéletével az I. r. és a II. r. vádlottat, mint társtetteseket mondta ki bűnösnek rablás büntetében (Btk. 321. §. /1/ és /4/ bekezdés a.) pont).

Ezért az I. r. vádlottat 8 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra, a II. r. vádlottat, mint többszörös visszaesőt 9 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A III. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett rablás büntette (Btk. 321. §. /1/ és /4/ bekezdés a.) pont) miatt, mint többszörös visszaesőt 8 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélte ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére súlyosításért, az I. r. vádlott és védője, valamint a II. r. vádlott és védője felmentésért, míg a III. r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.904/2010/7. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta azzal, hogy azon nem vesz részt. A bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta. Azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a 2009. augusztus 1-től hatályos módosítását a Btk. 97. §-ának, amelynek értelmében a II. és III. r. vádlottakra a büntetést 5 és 20 év között kell meghatározni. Ezért a vádlottak előélete, a rablások gyakorisága miatt a törvény szigorának alkalmazását, a vádlottakra kiszabott büntetéseknek a belső arányosság figyelembevételével történő súlyosítását, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott a 2011. május 31. napján kelt beadványában fellebbezését részletesen megindokolta. Ebben utalt a nyomozati eljárás hiányosságaira, a bizonyítékok manipulálására. Érthetetlennek tartotta, hogy miért az ő albérlétébe szállt ki a rendőrség, holott feljelentés, bejelentés az ügyben nem történt. Kifogásolta a bolt biztonsági kamerája felvételeinek visszaadását, értékelésének elmulasztását, a személyiségzavarban szenvedő, szellemileg leépült, tényleges társait megnevezni nem merő II.r. vádlott vallomásának elfogadását, az elkövetés tárgyának feltüntetett fegyverről, maszkról, DNS minta, ujj-lenyomat vételének elmulasztását, a cellainformációk elemzésének elmaradását. Emiatt, valamint a védők által beadott indítványok, észrevételek semmibevétele miatt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését vagy az ellene emelt vád elejtését kérte.

A II. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott felmentését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg a tényállást, de a bizonyítékokat sem önmagukban, sem egymáshoz képest nem megfelelően értékelte, egyes rendelkezésre álló bizonyítékokról pedig említést sem tesz. Emiatt mérlegelése is téves következtetéseket tartalmaz.

Kifogásolta a kék színű és zöld ADIDAS feliratú dzseki kapcsán annak magállapítását, hogy azt az I. r. vádlott lakásán foglalták le és amit a sértett<sup>2</sup> úgy azonosított, hogy az a férfi viselte, aki a fegyvert fogta rá. A lakást az I. r. vádlott albérlőként használta a tanú<sup>1</sup>-gyel, abban a III. r. vádlottnak is voltak még személyes tárgyai, amiért vissza járt, a sértett<sup>2</sup> pedig egy olyan kabátot látott, ami helyettesíthető, nem rendelkezik egyedi azonosításra alkalmas tulajdonsággal. E körben megjegyezte azt is, hogy a kabát felismerésére vonatkozó és rendelkezésre álló jegyzőkönyv nem felel meg a Be. felismerési eljárásra vonatkozó szabályainak. Annak kapcsán, hogy a fegyvert nem a felismert kabát zsebében találták meg, és nem gázriasztó fegyver került lefoglalásra arra hivatkozott, hogy az elsőfok logikája

alapján nem zárható ki az sem, hogy a fegyver a II. r. vádlottnál volt. Utalt arra is, hogy az I. r. vádlottól lefoglalt ADIDAS dzseki kék színű, zöld csíkos, a sértett1 pedig fekete-kék ADIDAS kabátot említett. A II.r. és a III.r. vádlottak pénzügyi vitája miatti haragos viszony kapcsán kifogásolta az I. r. vádlott, valamint a III. r. vádlott vallomásának értékelését, míg a II.r. vádlott vallomását akként említette, hogy az azt igazolja, miszerint a III. r. vádlott nem törekedett arra, hogy mindenáron alibit igazoljon magának. Kiemelte, hogy sértett2-nek az elkövetőkről adott személyleírása önmagában nem igazolta az I. és II. r. vádlottak részvételét a bűncselekmény elkövetésében. Nem tartotta elfogadhatónak az első fok magyarázatait a III. r. vádlott által említett dulakodás és a sértett2 által állított félrelökés kapcsán elsődlegesen a III. r. vádlott ellentmondásos vallomása miatt, amit még inkább megerősített az, hogy a III. r. vádlott helyesbített a vallomásán a tekintetben, hogy ki volt a tanúval dulakodó, illetve őt félrelökő a két elkövető közül. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem tett említést a boltban levő biztonsági kamera aktuális felvételeit tartalmazó Panasonic VHS video kazettáról, amit a nyomozó hatóság lefoglalt. Nem foglalkozik a III. r. vádlott azon első vallomásával sem, amelyben a II. r. vádlottat tanú3-ként említi, holott a III. r. vádlott jól tudta a II. r. vádlott nevét. Elfogadhatatlannak tartotta azt, hogy az elsőfokú bíróság olyan személy vallomására alapította a tényállást, aki a fentiekben túl jelentősen ittas állapotban volt, szelektíven emlékezett dolgokra. Kétségesnek találta, hogy a III. r. vádlott honnan látta az általa leírt eseményeket és kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a sértett2 vallomása szerint kiabált, amit a III. r. vádlott nem hallott. Mindezek alapján a tényállást nem lehet a III. r. vádlott vallomására alapozni, a sértett2 vallomása a III. r. vádlott vallomásával nem egybehangzó, az egyéb bizonyítékok, így a sértett1, a tanú1 nyilatkozata, a helyszíni szemle, a foglalási jegyzőkönyv nem tartalmaz adatot a II. r. vádlott bűnössége tekintetében.

A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője azzal érvelt, hogy az I. r. vádlott mindvégig tagadott, a cselekmény nem következhetett be úgy, ahogy azt az ítélet megállapította, amely ítélet feltételezéseken alapul. A III. r. vádlott vallomását elfogadhatatlannak tartotta. A három lefoglalt kabát kapcsán azt emelte ki, hogy a sértett2 fekete-fehér kabátról tett említést, a tanú1 szerint a kabátokat cserélgettek, sokan jártak az albérletbe. Utalt a nyomozati hiányosságokra, mert sem a fegyverre, sem a símaszakra nem volt DNS vizsgálat. Mivel minden bizonyíték a III. r. vádlottra utalt ő védi magát úgy, hogy társait terheli. Mindezekre tekintettel elsődlegesen az I. r. vádlott felmentését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta.

Az I. r. vádlott felszólalásában állította, hogy bűncselekményt nem követett el. Kifogásolta, hogy nem végeztek DNS vizsgálatot, nem elemezték a videót, nem vitték ki a helyszínre. Egyúttal megemlítette, hogy a kabátot bárki hordhatta. A II. r. vádlott védője fellebbezését és annak részletes írásbeli indokait fenntartotta, illetve felolvasta. Azt azzal egészítette ki, hogy az iratismertetéskor a nyomozó közölte, hogy nincs DNS, nincs szagnyom, nincs más csak a III. r. vádlott beismerő vallomása. Így erre- a védői álláspont szerint - nem lehet vádat alapozni, az ítéleti

tényálláshoz pedig a rendelkezésre álló bizonyítékok nem elegendőek. Ezért elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A II. r. vádlott felszólalása, írásbeli beadványa a védője által elmondottakkal egyező volt. Kifogásolta, hogy a nyomozás kezdetén csak fél órára kapta meg az iratokat, mindössze két alkalommal hallgatták meg, nem vettek tőle ujj-lenyomatot, DNS mintát. Előadása szerint ellene nincs más bizonyíték, mint a III. r. vádlott vallomása, aki szavahihetetlen. 2009-ben már nem volt beszélő viszonyban a III. r. vádlottal, amit tanúkkal is tudna bizonyítani. Kifogásolta azt is, hogy nem hallgatták ki az 1. számú tanút, a bejelentőt. Állította, hogy nem járt fel az I. r. vádlott lakására, miként az elmondta a tanú<sup>1</sup> is. Az elsőfokú bíróság nem bizonyította, hogy elkövette a cselekményt.

A III. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Azzal érvelt, hogy a vádlott beismert, ittasságára hivatkozott és arra, hogy nem tudta előzetesen, hogy rablásra készülnek a társai, arról csak másnap szerzett tudomást. Elsődlegesen a vádlott védekezésének elfogadását, másodlagosan a bűnsegédi elkövetésre figyelemmel a büntetés enyhítését indítványozta.

A III. r. vádlott felszólalásában fenntartotta, amit az elsőfokú bíróság során elmondott.

Az utolsó szó jogán az I. r. vádlott felszólalásával egyezően nyilatkozott.

A II. r. vádlott azt állította, hogy a III. r. vádlott azért keverte bele az ügybe, mert őt meg tudja verni. Nem követett el bűncselekményt, ezért felmentését kérte.

A III. r. vádlott kijelentette, hogy megbánta a cselekmény elkövetését és fenntartotta az általa előadottakat.

Az ítélet tábla a kétoldalú fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú bírósági ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. §. /1/ bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírlata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta.

Nemcsak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, de a II. r. vádlott védőjének indítványára további tanúmeghallgatásokat is foganatosított.

Az elsőfokú bíróság részletesen, megfelelő körben lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében elemezte, okszerűen mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás túlnyomó részében megalapozott, mentes a Be. 351. §. /2/ bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, csak kis részében szorul pontosításra, kiegészítésre.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az I. r. és a II. r. vádlottnak a nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint pontosítja és egészíti ki a Be. 352. §. /1/ bekezdés a.) pontjára tekintettel:

Az I. r. vádlott kiskorú gyermeke után havi 10000-20000 Ft-tot fizetett tartásdíjként.

A II. r. vádlottra vonatkozóan az elsőfokú ítélet a 6. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a büntetését 2005. május 4.-én kezdte meg. A 6. oldal 4. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az elkövetési idő: 2008. március 26. A II. r. vádlott a büntetés letöltését 2010. május 5. napján kezdte meg, a büntetésből nem bocsátották feltételes szabadságra.

A II. r. vádlott ellen a Székesfehérvári Városi Bíróságon magánokirat-hamisítás vétsége és közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatt van büntetőeljárás folyamatban.

A III. r. vádlottra vonatkozóan az ítélet 7. oldal 9. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a 12.B. 1116/2004/5. és a B.223/2005/20. számú ítéletekkel kiszabott büntetéseket foglalták össze büntetésbe.

Az ítélet 8. oldal 5. bekezdésének 2. mondatát akként pontosítja, hogy „2010. február 10.-én 01 óra tájbaná”...

A 8. oldal 6. bekezdésében a vádlottak megnevezést az I. r. és a II. r. vádlottakra pontosítja.

A 8. oldal 7. bekezdésének első mondatát azzal pontosítja, hogy az I. r. vádlott az ismeretlen körülmények között hozzá került fegyvernek látszó tárgyat vett elő.

A fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal a megállapított tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének. A vádlottak védekezését részletesen ismertette és elemezte. Értékelése során számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely körben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely körben és miért nem tartott valósnak. Így azt is megindokolta, hogy az I. és a II. r. vádlottak védekezését miért nem fogadta el.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor az I. és a II. r. vádlottak tagadásával szemben a III. r. vádlott önmagát is terhelő, a lényegét illetően következetes vallomását fogadta el a tényállás alapjául.

Az eljárás egyéb adatai is a III. r. vádlott vallomását támasztották alá az alábbiak szerint. A III. r. vádlott vallomása szerint az I. r. vádlottnál volt a fegyvernek látszó tárgy és a II. r. vádlott vette el a készpénzt és az árucikkeket. A sértett<sup>2</sup>, az üzlet alkalmazottja azt vallotta, hogy az egyik férfi végig fegyvert fogott rá, a másik elvette a készpénzt, a cigarettát és az italt.

A III. r. vádlott társait úgy írta le, hogy símaszket húztak a fejükre. A sértett<sup>2</sup> vallomása szerint a két férfi fekete maszket viselt.

A III. r. vádlott azt vallotta, hogy a bűncselekmény elkövetése után a gépkocsiban megivott egy fél üveg Metaxát.

A sértett<sup>2</sup> a cselekmény elkövetése után gyors leltárt készített és az italok közül - többek között - hiányzott egy üveg 7 dl-es Metaxa konyak (nyomozati iratok 59. oldal).

A III. r. vádlott beszámolt az L-alakú pultról, ami mögé egyik társa bement. Ezt nemcsak a sértett<sup>2</sup> vallomása, hanem a helyszíni szemle jegyzőkönyve is alátámasztotta.

A sértett<sup>2</sup> az elkövetők magasságát, életkorát kb. azonosan jelölte meg a vádlottak által a tárgyaláson bmondott adatokkal. A védelem által hivatkozott kb. 10 cm-es eltérés - figyelemmel a gyorsan zajló, a vádlottak meglepetésszerű megjelenésére - nem olyan lényeges eltérés, hogy azáltal a tanú vallomása megkérdőjelezhetővé válna.

A III. r. vádlott állította, hogy az I. r. vádlott egy ADIDAS márkájú dzsekit viselt.

A sértett<sup>2</sup>-t az események után, február 10.-én 02 óra 18 perckor hallgatták ki először. Ekkor valóban fekete-kék ADIDAS márkájú dzsekit jelölt meg, mint amit a rá fegyvert fogó férfi viselt. Ugyanakkor tény, hogy a tanú a nyomozás során a lefoglalt - a fényképfelvételek tanúsága szerint hasonló - 4 db dzseki közül határozottan kiválasztotta azt, ami a fegyveres elkövetőn volt (nyomozati iratok 61. lapszáma).

Ezt a tanú által kiválasztott ruhadarabot az I. r. vádlott a sajátjaként ismerte el és a tanú<sup>1</sup> is az I. r. vádlott tulajdonaként jelölte meg.

Tényként állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a sísapkát, a fegyvernek látszó tárgyat ugyanabból az I. r. vádlott által bérelt lakásból foglalták le, mint a dzsekit.

Mindezen tényekből logikusan vonható le az a következtetés, hogy az I. r. vádlott viselte a dzsekit, a rablás elkövetése során ő tartotta a fegyvert az eladó a sértett<sup>2</sup>-re.

A védő által kifogásolt felismertetés szabályosságával kapcsolatban az ítélőtábla a felismertetést törvényesnek ítélte.

A Be. 122. §. /1/ bekezdése szerint legalább három tárgyat kell bemutatni, jelen ügyben négy tárgy bemutatása történt meg. Felismerésre a tárgy fényképen is bemutatható, de jelen eljárásban a dzsekit közvetlenül a tanú elé tárták.

/2/ bekezdésben foglaltaknak is eleget tett a nyomozó hatóság, mert a sértett<sup>2</sup> tanúkénti meghallgatása megtörtént. A tanú megjelölte a dzseki márkáját, sötét tónusát és azt is, hogy azt milyen körülmények között észlelte.

/3/ bekezdés alapján a dzsekit hasonló tárgyak között helyezték el.

Be. 123. §. /5/ bekezdése szerint a felismerésre bemutatásról fényképfelvétel és szabályos jegyzőkönyv készült.

A III. r. vádlottnak valójában voltak személyes tárgyai az albérleti lakásban, de ezek személyes iratok, 1 hátizsák, 2 ADIDAS dzseki - egyik sárga csíkokkal, másik világoskék-fehér színű -, melyek nem feleltek meg a felismerő tanú által megjelölt paramétereknek.

A sértett<sup>2</sup> tanú vallomása szerint a III. r. vádlott nem járt bent az üzletben, kint figyelt.

A lefoglalással kapcsolatban -szemben a rendőri jelentéssel - a nyomozati iratok 101. oldala az irányadó. 1 db ezüst színű forgótáras pisztoly került lefoglalásra, illetve a kék-szürke férfi kabát zsebében volt még az egyik, szemlénél kiválasztott fekete sapka is.

A dulakodás vagy félrelökés szóhasználatával kapcsolatban és a személyt illetően is, a III. r. vádlott elfogadható magyarázattal szolgált. A sértett<sup>2</sup> tanú mindvégig azt a személyt jelölte meg, akinek nem volt fegyver a kezében A III. r. vádlott a nyomozás során nem tudta megjelölni, hogy melyik elkövető volt az, aki az eladóval dulakodott és bár a tárgyaláson kezdetben az I. r. vádlottat nevezte meg, végül nyomozati vallomáshoz hasonlóan nem tudta társai közül kiválasztani.

A II.r. vádlott nevének ismeretével kapcsolatban a III. r. vádlott vallomása egyezett az I. r. vádlottnak a nyomozási bíró előtt tett (nyomozati iratok 444. oldal) azon nyilatkozatával, miszerint neki a II. r. vádlott tanú<sup>2</sup>-ként mutatkozott be, J-nek szólították. Ez pedig nincs ellentétben a III. r. vádlott azon előadásával, hogy Vörös megkérte arra, hogy tanú<sup>2</sup>-nek szólítsa.

A vádlottak egymáshoz való viszonyát illetően megállapítható, hogy az I. és a III. r. vádlott gyermekkori ismerősök, barátok. A III. r. vádlott által elismerten is volt egy nézeteltérés közte és a II. r. vádlott között, de ettől függetlenül nem voltak haragban. A III. r. vádlott gyermekkorú barátját ugyanúgy terhelte vallomásában, mint a II. r. vádlottat, így a II. r. vádlott által hangsúlyozott haragos viszony nem jelent valós hivatkozási körülményt a terhelő vallomás megtételére.

A boltban levő videokazetta felvételét az elsőfokú bíróság valóban nem tette tárgyalás anyagává, de a bírósági iratok 34. oldalán lévő a Székesfehérvári Rendőrkapitányság által küldött átírat, szerint a videón értékelhető felvétel nem volt, így annak bizonyítékkénti értékelésére az elsőfokú bíróságnak nem volt lehetősége. a tanú<sup>3</sup> pedig nem igazolt alibit testvérének, a II. r. vádlottnak.

Mindezekre és az irányadó tényállásra tekintettel az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére. A bizonyítékok mérlegelését támadó, a vádlottak védekezésének elfogadását célzó fellebbezések a tényálláshoz kötöttség elve miatt a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményét az anyagi jogi szabályoknak megfelelően, törvényesen minősítette, helyes a társtettesi illetve a III. r. vádlott bűnsegédi elköveti minőségének megállapítása, miként annak megállapítása is,

hogya a II. és a III. r. vádlottak többszörös visszaesők. E körben annyi pontosítás szükséges, hogy a társtettesség a Btk. 20. §. /2/ bekezdésén alapul.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel.

A bűnösségi körülményeket az ítélőtábla annyiban egészítette ki, hogy további súlyosítóként értékelte mindhárom vádlott terhére a hasonló jellegű rablási cselekmények elszaporodottságát.

Enyhítő körülményként értékelte az I. r. vádlott javára, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodott. További enyhítőként értékelte a III. r. vádlott feltáró, részben bűnösségre kiterjedő, megbánó magatartását és azt, hogy a cselekményt bűnsegédként követte el.

A kiszabott büntetés az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, a vádlottak alanyi bűnössége fokával, megfelel a belső arányosság követelményeinek és a büntetés céljának is. Ezért a büntetés jelentős súlyosítását nem tartotta indokoltnak és szükségesnek.

A III. r. vádlott tekintetében azonban - szem előtt tartva a belső arányosság követelményeit is - a bűnsegédi minősége és a javára szóló enyhítő körülmények miatt, előélete ellenére indokoltnak tartotta a rá kiszabott büntetés lanyeges enyhítését.

A fegyházbüntetés tartamához igazodva a közügyektől eltiltás mértékét is enyhítette.

A végrehajtási fokozatok meghatározása törvényes.

Az elsőfokú bíróság azonban nem rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról egyik vádlott vonatkozásában sem.

Az I. r. és a III. r. vádlott a Btk. 47. §. /2/ bekezdés III. tétele értelmében büntetése négy-ötöd részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A II. r. vádlott azonban a jelen ügyben elbírált cselekményét az utolsóként feltüntetett büntetés jogerős kiszabása után, a büntetés végrehajtásának megkezdése előtt követte el, amelynek következtében a vádlott a Btk. 48. §. /1/ bekezdés a.) pontjának értelmében nem bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben hozott rendelkezései törvényesek.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a II. r. és a III. r. vádlott vonatkozásában a Be. 372. §. /1/ bekezdése alapján a rendelkező részében írtak szerint megváltoztatta, míg e vádlottak tekintetében egyebekben és az I. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. §. /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.



Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig az I. r. és a III. r. vádlott előzetes letartóztatásban volt. A II. r. vádlott tekintetében az előzetes letartóztatást 2011. július 26. napján megszakították, azóta jogerős büntetést tölt.

Ezért az ítélőtábla az elsőfokú ítélet kihirdetésétől I. r. és III. r. vádlottnál a mai napig, a II. r. vádlottnál 2011. július 26. napjáig az általuk előzetes letartóztatásban töltött időt számította be a Btk. 99. §. /1/ és /2/ bekezdés alapján a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

A másodfokú eljárásban az I. és a III. r. vádlottak védelmét kirendelt védők látták el.

Az ítélőtábla a Be. 381. §. /1/ bekezdés alapján megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költséget. Az I. r. vádlott és védőjének fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért az I. r. vádlottat kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költség megtérítésére.

Mivel a III. r. vádlott és védőjének fellebbezése eredményes volt, az ítélőtábla a Be. 381. §. /2/ bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy az e vádlott kapcsán felmerült bünygyi költséget az állam viseli.

**Budapest, 2012. év május hó 2. napján**

**Máziné dr. Szepesi Erszébet s.k.  
a tanács elnöke**

**Zólyominé dr. Törő Erszébet s.k.  
előadó bíró**

**. Halász Irén s.k.  
bíró**

A Fejér Megyei Bíróság 10.B.277/2010/37. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 5.Bf.311/2011/18. számú ítéletében írt változtatással az I., a II. r. és a III. r. vádlott vonatkozásában 2012. május 2. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

**Budapest, 2012. év május hó 2. napján**

**Máziné dr. Szepesi Erszébet s.k.  
a tanács elnöke**

Kiadmány hitelül:  
Nyers Mária

bíróági ügyintéző